

Bir Anı Defteri Buldum 9

– Ömer Faruk · 04 Mart 2012

-Sibel hanım, merhaba. Dedi.

-Merhaba doktor bey. Beni yakaladınız. Galiba bu gördüklerinizden sonra beni, ömrümün sonuna kadar burada tutarsınız.

-Düşündüğünüzün tam aksi kanaattemim. Bu hareketiniz bile iyileştüğünüzün bir kanıtı. Hani yaramaz küçük çocuklar vardır. Orayı burayı karıştırırlar, bazen de kızabileceğimiz hareketler yaparlar. Çocukların bu davranışlarını onların dünyayı tanımak istemeleri şeklinde yorumlamak lâzım. İşte şimdi siz de yeniden dünyayı tanımaya çalışıyorsunuz.

Doktorun söylediklerine rağmen utanmıştım. Ağaçtan indim ve doktora sordum:

-Beni hemen taburcu edecek misiniz?

Elini omuzumun üzerine koydu:

-Edebiliriz, ama acelemiz de yok. Bana kalırsa on gün kadar daha sizi müşahade altında tutmalıyız.

-Doktor bey, hangi yıldayız ve hangi aydayız? Merak ediyorum: Ben ne kadar süredir bu hastanede kalıyorum?

-1989 yılındayız ve bu gün de 23 Mayıs. Yanlış hatırlamıyorsam siz on seneden biraz fazla bir süredir buradasınız.

Deyip hemşireye baktı, o da bu ifadeyi başı ile onayladı.

-Bakın Sibel hanım! Bugün sizin için olduğu kadar, benim için, hatta burada sizinle ilgilenen tüm sağlık personelimiz için de önemli bir gün. Çünkü biz tıp ordusu komutanları bugün büyük bir zafer kazandık. Bizler, böyle bir olayı tüm meslek yaşamımızda çok sık yaşamayız. O yüzden duyduğum sevinci anlatamam.

Derken, yüzünde hem sevinç hem de gururun birlikteliğinin yarattığı anlamlı bir ifade vardı.

**

Kararlıydım. Hayata yeniden başlayacak, mücadele edecek ve kazanacaktım. Büyük harflerle zihnime "BAŞARACAĞIM!" diye bir yazı yazdım. Sık sık bu yazıyı gözümde canlandırıyor, bütün gücümle içimden haykırıyordum: BAŞARACAĞIM! Bu haykırış kimse tarafından duyulmuyordu, ama o kadar gür bir haykırıştı ki, vücudumun bütün hücrelerinin titrediğini hissediyordum.

**

Sibel yorulmuştu. Garsona işaret ettim. Hareketimi görünce sustu. Mola vermesi gerektiğini o da anlamıştı. Garsondan tost ve kola istedik. Siparişler gelinceye kadar okuduğu kitaplar hakkında konuştuk. Tostları yerken ve kolaları içerken ikimiz de susmayı tercih etmiştik.

**

-Ara vermemiz iyi oldu. Biraz dinlendim. Devam edebilirim.

-Buyurun, sizi dinliyorum.

-Hastanedeki son günlerimde, geçmiş yaşantılarımı acısıyla tatlısıyla hatırlamaya çalıştım. Onlarla

yüzleşmek istiyordum. Çünkü iyisiyle kötüsüyle bana aitlerdi. Zaten bu yüzleşmeye daha iyileştiğimin ilk günü başladığımı hatırlarsanız az önce söylemiştim. Hayatıma kazanç ve zarar açısından da bakmaya çalıştım. Ne zaman kazanmıştım, ne zaman kaybetmişim? Doğumum bir kazançtı, çünkü benim var olmam için sayısız ihtimal bir araya gelmiş ve dünyaya merhaba demiştim. Doğum olayını sadece benim için değil; belki de her canlı için büyük bir şans olarak da değerlendirmek gerekebilir. Çocukluğum ve ergenlik dönemim de kazançtı. Ama evlendikten sonra birinci yeniden doğuşum dediğim güne gelinceye kadar geçen süre zarardı. O gün ise yeniden kazanmaya başlamıştım ve bunu ölüncüye kadar sürdürmeye kararlıydım.

-Bütün geçmişinizi, daha doğrusu geçmişinizdeki önemli olayları hatırlayabildiniz mi?

-Hepsini değil. Hatırlamakta zorlandıklarım oldu, ama silinenler de var sanırım.

-Bunlar hangi zaman dilimine ait?

-Çoğu son yıllarla ilgili. Tam olarak süresini bilemem,ama herhalde 2-3 senelik bir zamanı kapsıyor.

Şöyle anlatayım: Bu 2-3 yıllık süre tamamen silinmiş değil, ancak hatırladıklarım o kadar az ki... Üstelik hatırladığım anılar bağımsız parçalar halinde. Bu parçalarla dünle, bugünle bir ilişki kuramıyorum. Bu durum beni rahatsız ediyor. Çünkü geçmişte “ne yaptım, nasıl yaptım, başıma neler geldi?” hepsini bilmek istiyorum.

-Hatırlamanıza yardımcı olacak kimse yok mu?

-Nasıl olsun, bu olayları yaşadığım sırada yanımda kim vardı ki? Akıl hastanesindeki hastalar...

Umutsuzca olsa da bu yolu da denedim. Birlikte kaldığımız hastaların bir tanesi hariç hepsi olaylara karşı kayıtsız ve az konuşan kişilerdi. Sadece orta yaşlı biraz geçmiş olan bir kadın vardı çok konuşan. Ona benim yaşadıklarım ile ilgili bir şey bilip bilmediğini sordum: “Seni çok dövdüler.” Dedi. Kim ve niçin dövmüştü beni? Diye sorunca: “Seni dövdüler, beni de öldürdüler...” deyince ya bir rüyasını ya da bir hallüsinasyonunu anlattığını anladım.

-Doktorlar yardımcı olabilirler.

-Onların elinden gelen de bu kadar işte. Neyse, tekrar konuya döneyim. Hastanedeki son günlerim çabuk geçiyordu. İstedğim zaman bahçeye çıkıp dolaşabiliyordum. Gündüzleri çoğunlukla bahçedeydim. Bir keresinde elindeki çakmağı etrafındaki insanlara göstermeye çalışan uzun boylu, kumral saçlı, mavi gözlü yakışıklı bir genç erkek hasta dikkatimi çekti. Kimileri “Çakmak, versene bir sigara!” dediğinde hemen ikramda bulunuyor, ağır hareketlerle çakmağını göstere göstere o kişinin sigarasını yakıyordu. Ağır davrandığı için kızıp, “Öf be, amma da uzattın!” deyip sigarayı atıp yanından uzaklaşanlar da oluyordu. Daha sonraki günlerde bu hastayı göremedim. Hemşirelere tarif edip sorduğumda, hastaneden kaçtığını, ertesi gün de bir otomobilin altında can verdiğini öğrenmiştim. Bu haber, beni çok üzdü. Gözlerimden boşalan yaşlara hakim olamadığımdan içeri kaçtım. Yatağa kapanıp saatlerce ağladım. Ağlamak beni rahatlatmıştı. Demek ki insan olduğumun farkına varmış, insan gibi davranmaya başlamıştım.

Doktor on gün demişti, ama hemşire onüçüncü gün eşime haber verdiklerini, yarın gelip beni alacağını, hazırlığımı yapmamı bana söyledi. Neyim vardı da hazırlık yapacaktım? Lafın gelişi öyle demiş olmalı.

-Ertesi gün eşiniz geldi mi?

-Gelmedi. Hemşirenin geleceğini söylediğinden tam dokuz gün sonra geldi. Kısacası doktorla konuşmamızdan tam yirmiiki gün sonra taburcu oldum. Önce bir otobüsle Eminönü'ne gittik. Oysa evim Kocamustafapaşa'daydı. Değişmiş. Oradan vapura binip Kadıköy'e geçtik. Kadıköy'den de Ümraniye'ye. Yeni evim bir apartmanın üçüncü katında bir daireydi. İki oda ve bir salonu vardı. Kenan evi ve atölyeyi buraya taşımıştı ben hastaneyken. Tabi yaptığı tek değişiklik bu değildi. Birlikte olduğu kadını da eve getirmiş, ama benim döneceğimi duyan kadın, onu terk etmiş. Bunun üzerine kadına yeni bir ev kiralamış, evi yeni eşyalarla doldurmuş. Beni söz verdiği zamanda almaya gelemeyişinin nedeni de böylece anlaşılmış oluyordu.

-Kocanızın size karşı olan tutumunda herhangi bir değişiklik olmadı mı?

-Olmadı. Olsa da benim için fark etmezdi. O adamla, aynı evdeydik, ama iki yabancıydık. Günlerce evi temizlemeye çalıştım. Komşular edindim. Komşularıyla gidip gelmeye başladık. Makyajımı yapıyor, param oldukça yeni giysiler alıyordum. Biraz kilo da almıştım. Kilolar bana yaradı, güzelliğimi ortaya çıkardı. Aynalarla barışmıştım. Dakikalarca ayna karşısında süsleniyordum. Bu arada okumaya da merak sardım. Yaşıma başıma bakmadan dışarıdan sınavlara girip lise diploması aldım.

-Birinci yeniden doğuş güzelliklerle dolu desenize.

-Öyle. Yılgınlığa düştüğüm zamanlar olmadı değil, ancak hemen zihnimdeki "BAŞARACAĞIM!" pankartını açıp oracıkta boğuyordum yılgınlığı. Bu arada söylemeyi unuttum: Ben hastanede iken kayıinvalidem de annem de ölmüşler. Duyunca ne üzüldüm ne de sevindim. Sanki sıradan bir haberdirdi. Olayları detaya girmeden özet olara anlatıyorum. Çünkü zamanımız oldukça azaldı. Kalan süre içerisinde söyleyeceklerimi bitirmek istiyorum.

-Kendinizi yormayın. Bir kısmını, daha sonraki buluşmamıza bırakabilirsiniz..

-O zamana kalacak anım da o kadar çok ki. Bugünküleri bitireyim bir an önce: Kenan, çoğu gece eve gelmiyordu. Nerede olduğu belli. Geldiğinde de hep sarhoşturdu. Evin masrafı için yeterince para veriyordu. Ama bir gün geldi, kirayı bile ödeyemez duruma düştü. İşleri bozulmuştu. Bu durumda benim de çalışmam gerekiyordu. Kenan'a söyledim. Atölyede çalışmam şartıyla kabul etti. Atölyede bir işçi olarak işe başladım. Burada ondört tane makine olmasına karşılık sadece altı tane işçi vardı. Diğerlerini çıkarmak zorunda kalmıştı. Atölyede mendil işi yapılıyordu. Mendil topları yandaki depoda büyükçe bir masanın üzerinde kesiliyor, atölyede kenarları makine ile dikiliyordu. Daha sonra kalan iplik parçacıkları makasla temizleniyor, kalıplanıp ütüleniyor ve oniki tanesi bir arada paketleniyordu. Sonra da Kenan bir araba kiralayıp bunları Mahmutpaşa'daki toptancılara götürüyordu.

Kağıt mendil kullanımının giderek yaygınlaşması Kenan'ın işlerinin bozulmasına yol açmıştı. Piyasadaki mendil talebi giderek azalıyordu.. İşin doğrusu mendil işinde çalışmama rağmen benim bile çantamda bez değil, kâğıt mendil vardı.

-Çocukluğumda hatırlıyorum. Bayramda elini öptüğümüz büyüklerimiz bize mendil hediye ederlerdi. Biz de bu bayram mendilleriyle bir sene idare ederdik.

-Kısa sürede işçi olarak girdiğim atölyede işleri öğrenmiş ve orayı idare eder hale gelmiştim. Bunu gören Kenan, bütün işi benim üzerime yıkmakta gecikmedi. Atölyeye para almanın dışında uğramamaya başladı. Malları bile toptancılara ben götürüp teslim ediyordum. Bu arada beni oldukça heyecanlandıran bir macera da yaşadım.

-Nasıl bir macera?

-Duygusal tarafı olan ama bedensel tatmin de amaçlayan bir ilişki yaşadım. Bedenim beni buna zorladı. O adama karşı içimde kıpır kıpır bir şeyler hissettiğimde önce bu duyguları bastırmaya çalıştım. Başaramadım. Adam yeni evliydi ve karısını da çok sevdiğini duymuştum. Atölyenin yanındaki depoda mendil toplarını kesme işini yapıyordu. Göz göze geldiğimiz anlarda elim ayağım tir tir titriyordu. Kendime hakim olmam gerektiğini telkin ettiysem de boşunaydı. Depoya gitmemeyi bir çare olarak düşündüğümde aksine daha çok gitmek istiyordum. Bir gün depoda o adamla birlikte olduk. Çok zevkliydi. Her şey bir anda olup bitmişti. Ne ben ne de o adam birbirimize sevişmek için bir teklifte bulunmuştuk. Vücutlarımız kendiliğinden birleşmişti. O anlarda ayıp, toplum, aile gibi şeyler insanın aklının ucundan bile geçmiyor.

-Fizyolojik güdüler bazen toplumsal güdülere sizin de anlattığınız gibi baskın çıkabilirler.

-Bazıları bunu Kenan'dan intikam almak için yaptığımı düşünebilirler. Öyle bir isteğim de yoktu. Üstelik bu olaydan sonra Kenan'a ihanet ettiğim düşüncesinde de değildim. Kenan sadece kâğıt üzerinde benim kocamdı. Bu ilişkiyi şöyle noktalayalım: O adam ertesi gün işe gelmedi ve ben onu, o günden sonra hiç görmedim.

-Bu konuda aklıma gelen sorular var. Sorabilir miyim?

-Lütfen sormayın. Bir-iki tane sır da benimle birlikte mezara gitse bundan ne çıkar? Bu öykünün size inandırıcı gelmeyen ya da eksik anlatıldığını düşündüğünüz tarafları var, sanırım. Haklısınız. Sizden ricam, bu konuyu burada kapatalım.

-Siz nasıl isterseniz öyle olsun!

-Eve barka uğramayan Kenan, sık sık evde vakit geçirmeye başladığında bir şeyler olduğunu anlamıştım, ama ona ne olduğunu sormamıştım. Nasıl olsa yakında her şey kendiliğinden ortaya çıkardı. Öyle de oldu. Bir süre sonra, onu her dışardan geldiğinde elinde ilâç dolu torbalarla gördüm. Giderek zayıflıyordu. Derken geceleri acı içinde kıvrınmaya, hatta bağırmaya başladı. Hastalanmıştı. Oldukça ciddi bir hastalığa yakalanmış olduğundan, ev ziyaretçi akrabalarının akınına uğrayınca emin oldum. Gene bir gün işten eve döndüğümde Kenan'ı göremedim. Sonradan akrabalarının hastaneye yatırdıklarını öğrendim. Aylarca hastanede yattı. Ziyaretine gitmedim. Gelmem için haber göndermiş. "Hayır" dedim. Yaptıklarının bedelini ödediğini düşünüyordum. Bir hoca, "İnsanlar yaptıkları kötülüklerin cezasını bir gün mutlaka öderler. Bazılarının kötü oldukları halde bu dünyada cezalarını çekmediklerini görüp de yanılmayın. Demek ki onların günahları o kadar çok ki, ödemeye bu dünyadaki ömürleri yetmeyeceğinden, cezaları öteki dünyaya bırakılmıştır." Demişti. Haklıymış.

-Yattığı süre içinde hastaneye ziyarete hiç gitmediniz mi?

-İsrarlar bir ara o kadar çok arttı ki ölmesine üç gün kala gitmek zorunda kaldım. Bitmişti. Bedenen ufacak kalmıştı. Yüzü kirli sarı bir renkteydi. Beni görünce yüzü ağlama-gülme karışımı bir hal aldı. Benden defalarca özür diledi. Onu affetmem için yalvardı. Yakında öleceğini bildiğini ama bu vicdan azabı ile öteki dünyaya gitmek istemediğini söyledi. Benim çok katı bir insan olduğumu düşünebilirsiniz. Ancak ben Kenan'ı affedemedim. Yaşadıklarım gözümün önünde canlanınca, bunu yapamayacağımı anladım. Keşke, affedebilseydim, keşke öylesine yüce bir gönüle sahip olsaydım...

Bunları söylerken Sibel samimiydi. Gözleri yaşla dolmuştu. Her an ağlayabilirdi. Bir-iki damla gözyaşı

yere düşmüştü bile. Kendisini topladı ve çantasından mendil çıkarıp gözlerini sildi. Ağlama gülme karışımı bir sesle:

-Kenan öldükten sonra, hayatımın ikinci yeniden doğuşunu hemen yaşamadım. Biraz zaman geçmesi gerekti. İkinci yeniden doğuşum birinciden kat kat güzeldi. Onu da artık bir daha ki buluşmamızda anlatırım. Artık kalkabilirim. Hoşça kalın.

-Güle, güle. Arayı fazla uzatmayın...

-İnanın uzatmamayı ben sizden daha çok istiyorum. Her şeyi anlatamazsam diye korktuğumu bile söyleyebilirim. Tekrar hoşça kalın.

(Devam edecek)

Öykünün birinci bölümünü okumak için tıklayınız: http://www.sendeyaz.net/yazi/72209_bir-ani-defteri-buldum-1.html

Öykünün ikinci bölümünü okumak için tıklayınız: http://www.sendeyaz.net/yazi/72273_bir-ani-defteri-buldum-2.html

Öykünün üçüncü bölümünü okumak için tıklayınız: http://www.sendeyaz.net/yazi/72348_bir-ani-defteri-buldum-3.html

Öykünün dördüncü bölümünü okumak için tıklayınız: http://www.sendeyaz.net/yazi/72406_bir-ani-defteri-buldum-4.html

Öykünün beşinci bölümünü okumak için tıklayınız: http://www.sendeyaz.net/yazi/72480_bir-ani-defteri-buldum-5.html

Öykünün altıncı bölümünü okumak için tıklayınız: http://www.sendeyaz.net/yazi/72549_bir-ani-defteri-buldum-6.html

Öykünün Yedinci bölümünü okumak için tıklayınız: http://www.sendeyaz.net/yazi/72604_bir-ani-defteri-buldum-7.html

Öykünün Sekizinci bölümünü okumak için tıklayınız: http://www.sendeyaz.net/yazi/72668_bir-ani-defteri-buldum-8.html